

?#@!

Proč jsou někdy děti zlé na ty, kdo se od nich liší? A co na to říká Bůh?

Milí duháci,

posíláte si s někým občas dopisy? Já ano. Víte proč? Protože strašně ráda dopisy dostávám. Ale k tomu, aby mi občas přistál nějaký do mé schránky, musím také dopisy psát. I to mám ráda. Dopisování je takové setkávání na dálku. Nejraději mám, když s někým na dálku hledám odpověď na nějakou otázku. Jako zrovna nedávno. Můj vnuk Sam se mě zeptal, co si myslím o tom, že jsou občas děti zlé na nové spolužáky. Třeba se jim pro nic za nic posmívají nebo je od sebe zahánějí. Co si o tom myslím? Řeknu vám k tomu příběh.

Byla jedna dívka, která se přistěhovala z vesnice do velkého města. Tím se od ostatních odlišovala. Chodila trochu jinak oblékaná, trochu jinak mluvila, trochu jinak si hrála. A trochu jinak na tom byla i s učením. Venkovské školy jsou totiž také trochu jiné než ty ve městech. Skoro všechny děti ve třídě se jí začaly posmívat. Nikdo se s ní nebavil. Skoro jako s tím bílým motylem na louce.

Děti jsou totiž občas zlé na ty, kdo jsou jiní. Protože jim nerozumí. Zdají se jim nějakí divní. Připadají jim jako vetřelci. Neví, co od nich mohou čekat. Možná se i trochu bojí, aby nebyli nakonec lepší než oni. Třeba v učení nebo v získávání kamarádů.

Ta dívka z venkova si na to v jedné své večerní modlitbě postěžovala. Říkala: „Pane Bože, je mi smutno. Chci zpátky domů, do naší vesnice, do našeho domu...“ Ale nikdo jí neodpovídal... Druhý den se k ní cestou do školy přidala jedna kamarádka. Povíдалa si s ní. Pro začátek to stačilo.

Děti, ten příběh se opravdu stal. Ta dívka se totiž jmenovala Ludmila – stejně jako já. Ahoj.

A napište mi, co si o tom příběhu myslíte. Třeba jestli jí Pán Bůh pomohl nebo jestli to byla náhoda...

Moc ráda dostávám dopisy.

Co si o tom
myslíš ty?
Napiš nám!

babička Ludmila